

AQUESTES CORTS, I NO ALTRES

El senyor Lerroux digué que el problema de Catalunya era una ferida oberta en el flanc d'Espanya, i que aquesta ferida només era possible guair-la amb la llibertat.

Manuel Azaña havia dit que encara que aquesta República durés cent anys, no es podria dir que haguessin resolt sinó havia resolt el problema de Catalunya.

Vol dir que, unànimement, els homes liberals de la República espanyola, proclamaven que l'Estatut de la nostra llibertat no pot ésser escamotejat. Que unànimement tots els homes que estimen la República, i per tant desitgen la seva consolidació, entenen que per arribar-hi cal, en primer terme, deixar estructurada la llibertat de Catalunya, com a base fonamental de l'assentament de la República, i que mentre aquesta llibertat no sigui estructurada no es podrà dir que la República descansa sobre una base sòlida.

Però nosaltres, diem més: Ni podem esperar que passin cent anys per a poder dir que Manuel Azaña havia tingut desgraciadament raó, ni podem esperar les altres Corts, amb la possibilitat que, aleshores, l'acceptació de l'Estatut es diferís per a les següents, i així successivament.

L'Estatut de Catalunya ha d'ésser acceptat per aquestes Corts; precisament per aquestes Corts. I cal que l'acceptin ben aviat, perquè ja fa deu mesos que la República fou proclamada, i cal no oblidar que la República fou filla d'una revolució, que aquesta revolució proclamà la llibertat de Catalunya, que la Constitució ha estat elaborada en forma que l'Estatut hi sigui encaixable i que ara l'única que manca és que el Parlament li ajusti.

Per tant, no hi ha cap motiu perquè l'ajustament de l'Estatut dintre de la Constitució sigui retardat per més temps, perquè aquest retard podria arribar a semblar que encloïa una burla a la voluntat de Catalunya.

Els representants dels partits polítics republicans reunits a San Sebastián, varen acordar que la revolució triomfant acataria la voluntat de Catalunya i que fos. Nosaltres varem proclamar el 14 d'abril la República catalana, i quan se'ns va demanar d'ajustar-nos a unes normes legals, ens hi varem ajustar. Es va crear la Generalitat, per Decret, en el qual es parlava —com ha recordat ara Lluís Companys—, del respecte als compromisos revolucionaris contraets. Es va disposar que Catalunya fes el seu Estatut i que aquest fos plebiscitari. Nosaltres hem acatat les disposicions del Govern de la República, hem fet el nostre Estatut i l'hem votat. El plebiscit passà la unanimitat del poble de Catalunya davant de l'estructura que es proposava donar a la nostra llibertat.

Això era el 2 d'agost. El Parlament ha hagut d'elaborar la Constitució general de la República i després ha entrat a elaborar les seves lleis complementàries d'interès més immediat. Però cal que el Parlament republicà recordi que no es pot anar diferint així com així la resolució d'un problema tan vital per a un dels pobles hispànics com aquest de la nostra llibertat, que afecta primordialment la vida i la tranquil·litat de la República mentre estigui per resoldre.

Cal que el Parlament republicà recordi que com que el sentit de l'acord de San Sebastián no fou pas que Catalunya hagués d'acceptar a ulls clucs el que les Corts Constituents acordessin respecte de Catalunya, —perquè no hi ha ningú competent per a intervenir en problemes que afecten la llibertat aliena—, sinó que fou precisament que les Corts Constituents, pel fet d'ésser filles d'una revolució feta per la llibertat i en nom d'ella, acatarien la voluntat de Catalunya expressada lliurement, no li queda més remei que acatar-la.

Catalunya ha dit la seva paraula quina és, i ha manifestat ben explícitament la seva voluntat. Al Parlament republicà pertoca acceptar-la, com a Parlament liberal que és, com a Parlament d'una República democràtica.

DUES NOTES DE LA MINORIA AGRARIA

l'oposaran els seus representants a les aspiracions de de Catalunya?

MADRID, 24.—La minoria agrària ha facilitat les següents notes:

"La minoria agrària, després de examinar la situació política creada per el discurs de D. Alejandro Lerroux, comença per declarar que no se considera aludida per el llamamiento hecho por el caudillo republicano després de la franca declaració que hizo sobre el laicismo del Estado i sobre la intangibilidad del artículo 26 de la Constitución, con lo que discrepa esencialmente, de las fundamentales convicciones políticas de los diputados que la constituyen.

Es tanto el deseo de ver rectificada la política francamente sectaria del actual gobierno, que no ha respetado la libertad de la prensa católica y que mantiene en las cárceles y en el destierro a prestigiosos hombres de la derecha, que queremos ver una esperanza en dicho discurso y exponemos el deseo de que se ratifique en tal conducta si prevalece la promesa del señor Lerroux, contraria a toda persecución de la Iglesia.

La minoria agraria ha aplaudit

POTSER NO CAL DEGOLLAR-LOS, PERO TOTS ELS QUE FEREN DE DICTADOR MEREIXEN SOBRA-DAMENT LES PENES QUE ELS SON DEMANADES

Madrid, 24.—El director d'administració local, senyor González López, ha anunciat que a la ponència del diputat senyor Peñalva, sobre les sancions als col·laboradors dels governs de Dictadura, presentarà un vot particular, per estimar antijurídica el criteri d'imposar sancions en massa.

Entén que com en tots els fets humans, existeixen graus de culpabilitat que fan que aquest tingui d'ésser extingida individualment. Amb aquesta opinió, el senyor Royo Vilanova hi està conforme, el qual diu que el projecte es tindria de nomenar, "la degollació dels innocents o els innombrables màrtirs de la comissió de responsabilitats."

francament la explícita declaració del señor Lerroux sobre la necesidad de que los ministros socialistas abandonen el Poder.

La verdad es que durante estos meses hemos visto las consecuencias de una política socialista o socializante, que ha puesto en trance de quiebra a la economía española y ha envilecido el valor de nuestra peseta.

El efecto saludable que produciría en la riqueza del país la retirada de los socialistas, sólo sería comparable al que se produjo cuando la dimisión del gabinete francés que acudíaba Herriot.

La minoria agraria, en fin, no comparte la idea del señor Lerroux sobre el Estatuto de Cataluña, ya que es notorio que ninguno de nosotros ni de nuestros partidarios estuvieron representados en este pacto de San Sebastián, en este misterioso y desconocido convenio que no pasará ciertamente a la historia con la gloriosa aureola del compromiso de Caspe."

L'altra nota diu:

"La minoria agraria ha acordado defender las garantías jurídicas de los secretarios de ayuntamientos, gravemente amenazadas por el proyecto del Gobierno, que quiere en este punto restablecer la ley municipal de Romero Robledo.

El señor Alonso de Armijo, representante de esta minoria, en la comisión de Hacienda, formulará un voto particular al proyecto de reforma de la tributación oponiéndose a todo aumento o tributo que grave la riqueza territorial rústica y urbana, así como a las contribuciones industrial y de comercio y a los derechos reales, por entender que en momentos de crisis tan grave como en la actualidad, no es posible pedir mayores sacrificios a los contribuyentes.

Se autorizó a D. Pedro Martín, en representación de la minoria, para que dirigiera un ruego al ministro de Agricultura en solicitud de que a la mayor brevedad posible vengana a la Cámara los datos sobre existencias de trigo por entender que ese es un problema de verdadero interés que merece la especial atención de todos los diputados que constituyen esta minoria."

EL SR. MACIA PARLA DE LES FALSES AFIRMACIONS D'UN CLERGE, DEL DISCURS DE LERROUX I D'ALTRES QUESTIONS D'ACTUALITAT

Amablement, com sempre, rebé ahir el President Macià els periodistes en el seu despatx oficial de la Generalitat. Després de les naturals estretes de mà, abans que els periodistes iniciessin les seves preguntes, parlà el President.

—Abans de parlar de les afirmacions que fa un llibre signat per un capellà —digué—, en mig d'una llista de noms inclou el meu, assegurant que tots som maçons, voldria primerament que el veiessin.

Aleshores demanà al seu secretari, senyor Alavedra, que li fes a mans el llibre en qüestió, i mentre aquell anava a complaure'l, digué: —Lamento haver de dir que un escriptors no pot emprar falsedats com fa l'autor del llibre al qual em referixo. I dic falsedats des del moment que l'altitud senyor afirma que posseïx documents que proven el que assegura.

Com pot ésser possible, que tingui documents d'una cosa que mai no ha existit?

—Ací no hi ha res més —afegí—, que una lleugeresa, si és que no hi ha quelcom pitjor.

Jo el que puc dir —afirmà amb energia—, que és absolutament fals que jo sigui maçó ni que ho hagi estat mai.

Cita també l'autor del llibre la data en què vaig ingressar a la maçoneria, i fins diu el nom de la Lògia a la qual pertanyo.

Davant d'aquesta falsedat, afirmo que menteix; sense voler dir amb el meu categòric desmentiment, que l'ésser maçó em pogués deshonorar, ni que pugui deshonorar ningú, puix que he sentit dir de moltes personalitats que ho són, i no han perdut per aquesta causa gens ni mica de la consideració que em mereixien.

Un periodista, canviant de conversa, preguntà al senyor Macià quina

era la seva impressió personal sobre el darrer parlament del senyor Lerroux.

Sempre he dit —respongué—, que estic agraït de la llibertat amb què s'ha portat el senyor Lerroux amb Catalunya, i tinc confiança en que seguirà obrant de la mateixa forma.

En el que dissentí amb ell és en el que fa referència al Pacte de Sant Sebastián. El pacte de Sant Sebastián no seria res si no respongués a les aspiracions de Catalunya, i mai les Corts podran oposar-se a l'aprovació de l'Estatut, puix que aquest representa la voluntat del nostre poble.

No crec que el senyor Lerroux estigui d'acord a acatar el retic dels Corts a un ideal seu que hagués meregut l'aprovació d'una majoria.

Seguidament, el senyor Macià parlà de la visita que féu dies passats a l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Vaig restar encisat —digué—, de l'obra cultural que es portà a cap en aquella casa. Es una obra sumament impressionant, i en vaig sortir tan satisfet i impressionat, que a la primera reunió del Consell de Govern de la Generalitat, vaig proposar que els fons atorgada una subvenció de 2.500 pessetes, que fou acordada per unanimitat, i se'n concedí una de la mateixa quantitat per a l'Ateneu Politecnímic", i més endavant, a mesura de les possibilitats de la Generalitat, se'n donaran d'altres a totes les entitats que facin obra cultural.

Arribà en aquell moment el senyor Alavedra i lliurà al senyor Macià el llibre que li havia demanat.

Féu veure el senyor Macià als periodistes les línies on s'afirmava el que abans havia dit, i tornà a desmentir el que l'autor assegurava.

Notificà seguidament el senyor Macià als periodistes, que en la reunió del Consell s'havia també acordat, entre altres coses, encapallar una sub-

scripció a favor dels catalans víctimes del terratrèmol de Santiago de Cuba. La Generalitat —digué—, donarà deu mil pessetes i demanarà als Ajuntaments catalans que hi contribuïxin, així com als particulars que els ho permeti la seva situació.

A preguntes d'un periodista, digué que, afortunadament, no morí cap català, però que tenia referències que molts havien sofert, pèrdues considerables.

Fou preguntat sobre les declaracions del senyor Companys, referents amb el darrer discurs del senyor Lerroux.

—Ja he donat —respongué—, la meua opinió en el que fa referència al discurs del senyor Lerroux, però heig d'afegir que tractant-se d'un parlament llarguíssim i en el qual es tracten moltes matèries, és molt difícil precisar categòricament.

Digué també el senyor Macià que designats per la Generalitat, assistiran a l'Assemblea Internacional Viti-vinicola que ha de tenir lloc a París el proper mes de març, el secretari del Departament d'Agricultura, senyor Farreres i Duran i el president de la Unió de Vinyaters, senyor Francesc Santacana.

Un periodista preguntà al President sobre l'article que publicà L'OPINIÓ, el qual motivà una nota del governador civil.

Digué el senyor Macià que l'article segurament reflexava el criteri del diari, sense que això vulgui dir que expressi el de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Altres preguntes feren els periodistes al senyor Macià, a les quals no respongué per tractar-se, tal com digué, d'assumptes que no són de la seva incumbència.

Deixà el senyor Macià els periodistes i es dedicà a rebre nombroses visites que esperaven a l'avant-sala.

LA SESSIO D'AHIR, A LA CAMBRA

Quedà definitivament aprovada la llei relativa al divorci. Els radicals iniciaren una ofensiva contra els projectes tributaris del ministre de Finances, en la qual foren secundats pel senyor Alba, els reaccionaris i els extremitistes. El Govern guanyà la votació per 201 vots contra 97

MADRID, 24.—Sota la presidència del senyor Bestero, comença la sessió a les quatre de la tarda.

Al banc blau hi ha els ministres d'Instrucció Pública i Agricultura.

La Cambra està molt més animada que ahir.

Es llegeix i s'aprova l'acte de la sessió anterior.

El senyor LOPEZ DORIGA prega al ministre de Marina i al del Treball que procurin resoldre la vaga de pescadors, plantejada des de fa alguns mesos a Vinaroz i trameti al d'Obrers Públics, en nom dels seus companys de Granada, l'agraïment per les obres que es realitzaran a aquella província, que prega que s'activi tot el possible.

El senyor SAN ANDRES es dirigeix al ministre d'Agricultura sobre el problema taronjer de Xàtiva.

Parla també el d'Instrucció sobre la creació d'un Institut en aquesta ciutat valenciana i de la manca d'escoles.

També demana al ministre de la Guerra, que traslladi el polvorí que hi ha a Burjassot.

(Entra el ministre d'Estat).

El MINISTRE D'INSTRUCCIO mostra la seva conformitat en què la importància de Xàtiva mereix l'Institut i promet ocupar-se de l'assumpte.

El senyor SAN ANDRES dona les gràcies.

El senyor ESCANDELL s'adhereix a la petició del senyor San Andrés i agraeix la disposició del ministre en favor de l'escola de Belles Arts de València.

El MINISTRE D'INSTRUCCIO parla del cas de València i Saragossa com coratjós, perquè són províncies que no es limiten al compliment de la labor d'ensenyança a elles encomenada, sinó que es preocupen d'intensificar aquesta tasca pel seu compte.

Elogia l'obra realitzada en aquest sentit per ambdós cutats.

El senyor ORIOL denuncia que hi ha diputats maçons com el senyor Susaeta (rumors i rialles).

El PRESIDENT anuncia que el senyor Susaeta ha demanat la paraula per contestar, però com això no és reglamentari, se li concedeix per la sessió de demà.

El senyor ORIOL segueix protestant perquè el governador d'Alava ha imposat una penya a "Heraldo Alavés" per dir això, i pregunta si un atac a la maçoneria és també un atac a la República.

El PRESIDENT dóna compte que el senyor Guerra del Río presentà la seva dimissió com a membre de la Comissió de responsabilitat i que en l'esmentat càrrec el substituïx el senyor Cordero Bel.

Es passa a l'ordre del dia i s'aprova un projecte de llei modificant l'article primer, relatiu a la concessió de pensions als fills dels capitans Heredia i

Sancho, i als familiars dels sergents Galan i Regalado.

S'aprova també el projecte de llei de bases per la reorganització dels serveis de telecomunicació i en primera lectura la de reorganització del cos de Correus, després d'una breu discussió.

EL DIVORCI

Després es passa a la discussió del projecte de llei sobre el divorci.

El PRESIDENT prega als diputats la major activitat per l'acabament d'aquest debat, que ja dura masses dies, i obelnt aquest prec, s'aproven sense discussió, per haver-se retirat els vots particulars i esmenes presentades, els articles del 54 al 59, tots del dit projecte de llei.

El senyor Barriobero rectifica i l'esmena és rebutjada per la Cambra.

El senyor GIL i GIL proposa un altre article addicional, però com no hi ha ningú que el defensi, és rebutjat.

El senyor PALLET retira una esmena en el mateix sentit que l'article addicional abans esmentat.

Es passa a la discussió de les regles transitòries.

La primera diu que podrà exercitar-se l'acció del divorci o separació encara que el fet s'hagi realitzat abans de la promulgació d'aquesta llei.

El senyor MARTINEZ MOYA defensa un vot particular.

El senyor SALAZAR ALONSO, en nom de la Comissió, el rebutja.

Malgrat això, és aprovat en votació ordinària.

La Comissió accepta un vot particular del senyor Villanueva.

El senyor OSSORIO i GALLARDO formula algunes observacions que són rebutjades per la Comissió.

La senyoreta CAMPOAMOR defensa una esmena que proposa que els fills tinguts fora del matrimoni, quan aquest no tingui successió poden ésser legítimats pel seu següent matrimoni dels pares que quan els tingueren estaven casats separadament i que una vegada divorciats es casin.

Es rebutjada aquesta esmena per la Comissió i s'aproven les següents regles transitòries i queda, per tant, aprovat el dictamen.

ELS TRIBUTS RECARREGATS

Es posa a discussió el dictamen de la Comissió d'Hissenda sobre el projecte de llei elevat el tipus impositiu en algunes de les tarifes de la contribució industrial de comerç, drets reals, mines i transports.

Es dóna compte d'un vot particular dels senyors Marraco i Contreras en el qual es demana l'ajornament de totes les decisions sobre aquest projecte presentat, fins que arribi el moment d'estudiar el pressupost d'ingressos.

El senyor MARRACO defensa el seu vot.

Creu que no ha d'estudiar-se aquest projecte, fins que es pugui saber d'una manera concreta el pressupost de despeses.

Nosaltres creiem, que abans d'aprovar aquestes lleis tributàries, deuen saber-se exactament les necessitats del pressupost de despeses, per a fixar el tant per cent d'augment.

No ens osem a aquestes augmentos. Demanem solament que siguin ajornats per a donar pas al pressupost de despeses.

Arribat aquest moment s'estudiaran les bases tributàries i veurem si és just gravar els impostos amb aquests augmentos.

El senyor Barriobero rectifica i l'esmena és rebutjada per la Cambra.

El senyor GIL i GIL proposa un altre article addicional, però com no hi ha ningú que el defensi, és rebutjat.

El senyor PALLET retira una esmena en el mateix sentit que l'article addicional abans esmentat.

Es passa a la discussió de les regles transitòries.

La primera diu que podrà exercitar-se l'acció del divorci o separació encara que el fet s'hagi realitzat abans de la promulgació d'aquesta llei.

El senyor MARTINEZ MOYA defensa un vot particular.

El senyor SALAZAR ALONSO, en nom de la Comissió, el rebutja.

Malgrat això, és aprovat en votació ordinària.

La Comissió accepta un vot particular del senyor Villanueva.

El senyor OSSORIO i GALLARDO formula algunes observacions que són rebutjades per la Comissió.

La senyoreta CAMPOAMOR defensa una esmena que proposa que els fills tinguts fora del matrimoni, quan aquest no tingui successió poden ésser legítimats pel seu següent matrimoni dels pares que quan els tingueren estaven casats separadament i que una vegada divorciats es casin.

Es rebutjada aquesta esmena per la Comissió i s'aproven les següents regles transitòries i queda, per tant, aprovat el dictamen.

ELS TRIBUTS RECARREGATS

Es posa a discussió el dictamen de la Comissió d'Hissenda sobre el projecte de llei elevat el tipus impositiu en algunes de les tarifes de la contribució industrial de comerç, drets reals, mines i transports.

Es dóna compte d'un vot particular dels senyors Marraco i Contreras en el qual es demana l'ajornament de totes les decisions sobre aquest projecte presentat, fins que arribi el moment d'estudiar el pressupost d'ingressos.

El senyor MARRACO defensa el seu vot.

Creu que no ha d'estudiar-se aquest projecte, fins que es pugui saber d'una manera concreta el pressupost de despeses.

Nosaltres creiem, que abans d'aprovar aquestes lleis tributàries, deuen saber-se exactament les necessitats del pressupost de despeses, per a fixar el tant per cent d'augment.

No ens osem a aquestes augmentos. Demanem solament que siguin ajornats per a donar pas al pressupost de despeses.

Arribat aquest moment s'estudiaran les bases tributàries i veurem si és just gravar els impostos amb aquests augmentos.

El MINISTRE D'HISENDA diu: El senyor Marraco ha presentat un

Lluís Companys ha dit:

No és Catalunya la que ha d'acceptar a ulls clucs el que les Corts de la República acordin respecte de la seva llibertat.

Són les Corts de la República les que han d'acceptar l'autodeterminació de Catalunya expressada en l'Estatut.

Manifestacions de Lluís Companys

Les aspiracions de Catalunya i el compromís de San Sebastián

Madrid, 24.—El senyor Companys, al Congrés, fou novament interrogat sobre el discurs del senyor Lerroux.

El senyor Companys s'ha resistit i ha indicat novament que li havia semblat imprecís.

—Consti que aquesta paraula—ha dit—no condensa el meu pensament, però és la que trobo més pròpera a mi mateix. El senyor Lerroux, personalment, mereix i té tots els meus respectes; però repetixo que la imprecisió ha estat la característica més genuïna del seu discurs. Una de les coses que més ens ha agradat ha estat l'anunci de parlar al Parlament, i potser el no haver-ho fet abans sigui una de les causes de la seva imprecisió, no sols de les seves paraules del diumenge, sinó de la seva actuació en general.

Per a contestar-li precisaria recordar el pacte de San Sebastián. Els que hi assistiren, que representaven totes les fraccions republicanes, acordaren que fos l'auto-

determinació, a la vista del veritable sentit de Catalunya, per a acatar la seva voluntat. I ens sembla que el referèndum, el plebiscit i altres garanties acordades prop del poble català, abans de presentar l'Estatut, no deixen lloc a dubtes respecte el sentit veritable de Catalunya, és a dir, que el que a San Sebastián s'acordà no fou acceptar a cegues el que les Corts Constituents acordin, encara que pugnin per l'Estatut o sigui amb el sentit de Catalunya, sinó acceptar les Corts l'autodeterminació d'aquella regió.

A què, si no, l'Estatut amb aquelles garanties? I a què el preàmbul del decret creant la Generalitat en el qual es parla de respecte als compromisos revolucionaris anteriorment contraets? I a què aquestes manifestacions lleials a la voluntat de Catalunya?

En lloc de l'Estatut n'hi hauria hagut prou amb presentar un senzill projecte de llei sense cap més transcendència.

Recordo una conversa que vaig tenir amb Lerroux en la qual hom assenyalava la hipòtesis que les Corts no acceptessin els indicis fonamentals de l'Estatut, i li vaig preguntar què faria si el Parlament li negués les llibertats individuals.

Recordo que Lerroux no em respongué. I consti que no som obtusos i que hem acceptat en el sí de la Comissió modificacions de l'Estatut, en la discussió del saló de sessions acceptarem també les que pel seu esperit racional han d'acceptar-se.

ACORDS DE LA MINORIA RADICAL

Madrid, 24.—Sota la presidència del senyor Guerra del Río, s'han reunit els diputats de la minoria radical.

Han estudiat el projecte de llei del ministre de la Guerra sobre aplicació de la Llei de Defensa de la República als caps i oficials retirats.

S'ha acordat presentar una esmena en el sentit que en cada cas d'aplicació de la Llei el Govern estarà obligat a donar-ne compte a les Corts.

També s'ha adoptat l'acord de no oposar-se a l'esmentada llei.

El senyor FERNÁNDEZ DE LA POZA, que forma part de la Comissió de Guerra, ha demanat la seva llibertat per al cas d'oposar-se al projecte i s'ha concedit que ho faci en el seu nom, però no en el de la minoria.

Igualment s'han estudiat unes denúncies fetes per l'Associació Postal Republicana contra el desballestament que diuen que hi ha en el Cos de Correus, motivat per l'actuació de l'anomenat Sindicat Nacional de Correus i s'ha acordat realitzar gestions prop del Govern, per a comprovar la certitud de les denúncies i en cas afirmatiu designar els senyors Bravo Ferrer i Guerra del Río, perquè portin la qüestió al Parlament.

LES MESURES CONTRA ELS MILITARS RETIRATS QUE COMBATEN EL REGIM REPUBLICA

Madrid, 24.—La minoria agrària combatrà resoltament el projecte llegit ahir pel president del Consell per estimar que és anticonstitucional quant es refereix a la proposició de deixar sense sou els militars retirats, perquè diuen que es tracta d'una expropiació sense cap investigació, la qual hauria de comptar amb el vot de la meitat absoluta dels diputats.

Quant a la supressió dels períodes multats, considera que ataca directament l'article 34 de la Constitució, que garanteix la llibertat de la Premsa.

La reorganització de l'exèrcit

Els generals que passaran a la reserva

"Heraldo de Madrid" publica el següent solt:

"En cuanto se apruebe por la Cámara constituyente el interesante proyecto de ley que leyó anoche en el Congreso el ministro de la Guerra, estarán en condiciones de que les sea aplicada y probablemente pasarán a la situación de reserva los siguientes generales:

Tenientes generales D. Pio López Posas, último jefe del cuarto militar de don Alfonso; don Alberto Castro Girona, capitán general de Valencia cuando el señor Sánchez Guerra intentó en enero de 1929 derribar la dictadura, y don Joan Cavalcanti, ayudante honorario que fué del señor Borbón.

Generales de división don Eduardo López Ochoa, ex capitán general de Cataluña con la República; don Antonio Losada, subsecretario del ministerio de la Guerra durante la Dictadura; don Fernando Berenguer, hermano del último ministro de la Guerra de la monarquía;